

Pippi sa nastahuje do vily Vilôčky

Na kraji malého mestečka je stará zanedbaná záhrada. Uprostred záhrady stojí starý dom a v tom dome býva Pippi Dlhá Pančucha. Má deväť rokov a býva tam celkom sama. Nemá ani mamičku, ani ocka a vlastne sa jej to páči, pretože ju nikto neposiela do postele práve vtedy, keď sa najlepšie hrá, a nikto ju nenúti jesť rybí tuk, keď má chuť na sladkosti.

Kedysi mala Pippi ocka, ktorého veľmi ľúbila. Mala, pravdaže, aj mamičku, ale to bolo už tak dávno, že si na ňu vôbec nepamätá. Mamička umrela, keď bola Pippi ešte malé bábätko v kolíske a vrieskala tak strašne, až sa to nedalo vydržať. Pippi si predstavuje, že mamička je v nebi a malou škárkou na ňu pozerá, a tak jej občas zakýva a povie:

„Len sa o mňa neboj! Ja si poradím!“

Na ocka sa Pippi pamätá. Ocko bol námorný kapitán, plavil sa po všetkých svetových moriach a Pippi sa plavila spolu s ním. Jedného dňa ho však pri búrke zmietlo do mora. Odvtedy ho nik nevidel, no Pippi si je celkom istá, že sa jedného dňa vráti. Neverí, že sa utopil. Je presvedčená, že ho vyplavilo na ostrov obývaný samými černochochmi, kde sa stal kráľom, a teraz sa celé dni prechádza po ostrove so zlatou korunou na hlave.

„Moja mamička je anjel a ocko černošský kráľ. No povedzte, ktoré deti majú takých úžasných rodičov?“ hovorí Pippi spokojne. „A keď sa ockovi podarí postaviť loď, príde si po mňa. Potom budem černošskou princeznou. Ach, to bude paráda!“

Pippin ocko kúpil tento starý dom so záhradou pred mnohými rokmi. Plánoval, že tu bude bývať s Pippi, keď už bude na plavbu po mori pristarý. No potom prišiel ten

nešťastný deň, keď ho zmietlo do mora. Vtedy sa Pippi vybrala do vily Vilôčky, že ho tam bude čakať. Presne tak sa ich dom volá. Čakal zariadený a pripravený, len sa doň nastahovať. Jedného krásneho letného večera sa Pippi rozlúčila so všetkými námorníkmi na ockovej lodi. Mali ju veľmi radi a Pippi ich mala rada tiež.

„Majte sa, chlapci,“ povedala Pippi a jedného po druhom pobozkala na čelo. „Nebojte sa o mňa. Ja si vždy poradím!“

Z lode si so sebou zobrala iba opičku, ktorá sa volala Pán Nilsson – dostala ju od ocka –, a veľkú kabelu plnú zlatých mincí. Námorníci stáli pri zábradlí a dívali sa za Pippi, kým im nezmizla z očí. Kráčala s Pánom Nilssonom na pleci a s kabelou v ruke a ani sa neobzrela.

„Zvláštne dieťa,“ poznamenal jeden z námorníkov, keď Pippi zmizla v diaľke, a utrel si slzu v oku.

Mal pravdu. Pippi je veľmi zvláštne dieťa. Najzvláštnejšia na nej je sila. Je taká mocná, že na celom svete by ste nenašli policajta, ktorý by sa jej vyrovnal. Keby sa jej zachcelo, vedela by zdvihnúť celého koňa. A jej sa niekedy aj zachce. Má vlastného koňa, ktorého si kúpila za jednu zo zlatých mincí ešte v ten deň, ako sa vrátila domov do vily Vilôčky. Vždy túžila mať vlastného koňa. A teraz jej kôň býva na verande. Keď si Pippi chce poobede dať na verande olovrant, jednoducho koňa zdvihne a preloží ho do záhrady.

Vedľa vily Vilôčky je ďalšia záhrada s vilou. Býva v nej iný ocko s mamičkou a s dvoma zlatými deťmi, chlapcom a dievčatkom. Chlapec sa volá Tommy a dievčatko Annika.

Sú to veľmi milé, dobre vychované a poslušné deti. Tommy si nikdy neobhrýza nechty a takmer vždy urobí, čo mu mamička káže. Annika nevyvádza, keď jej neurobia po vôli, nosí pekne vyžehlené bavlnené šatočky a dáva si veľký pozor, aby sa jej nezašpinili. Tommy a Annika sa v záhrade pekne spolu hrávajú, ale chýba im kamarát. Keď sa Pippi ešte plavila po mori s ockom, niekedy stáli pri plote a hovorili si:

„To je čudné, že v tom dome nik nebýva. Mal by sa tam niekto nastahovať a najlepšie by bolo, keby mal deti.“

V ten krásny letný večer, keď Pippi po prvý raz prekročila prah vily Vilôčky, Tommy a Annika neboli doma. Odcestovali na celý týždeň k starej mame. Preto nemali ani potuchy, že sa do susednej vily niekto sa nastáhoval. Keď prvý deň po návrate stáli pri bráničke a pozerali na ulicu, ešte netušili, že len kúsok od nich je ich budúca kamarátka. Práve vo chvíli, keď tam stáli a rozmýšľali, do čoho sa pustiť a či ich v ten deň čaká niečo príjemné, alebo sa zasa budú nudiť, pretože sa nič nestane, sa otvorila bránička a z vily Vilôčky vyšlo dievčatko. Také zvláštne dievča Tommy a Annika ešte nevideli. Bola to Pippi Dlhá Pančucha, ktorá sa práve vybrala na rannú prechádzku. Vyzerala takto:

Vlasy mala červené ako mrkva a dva tuhé vrkoče jej odstávali od hlavy a trčali dohora. Nos mala ako malý zemiačik a celý posiaty pehami. A v širokých ústach jej svietili zdravé biele zuby. Na sebe mala veľmi zvláštne šaty. Ušila si ich sama. Pôvodne mali byť modré, no Pippi nemala dosť modrej látky, a tak sem-tam poprišívala kúsky červenej.

Na dlhých, tenkých nohách mala pančuchy. Jednu hnedú, druhú čiernu. A mala čierne topánky, ktoré boli dvakrát také veľké, ako potrebovala. Tie topánky jej ocko kúpil v Južnej Amerike. Náročky vybral väčšie, aby jej chvíľu vydržali, a Pippi nikdy iné nechcela.

Najviac však Tommyho a Anniku zaujala opička, ktorá sedela cudziemu dievčatku na pleci. Bol to mačiak a mal na sebe modré nohavice, žltý kabátik a biely slamený klobúčik.

Pippi si vykračovala jednou nohou po chodníku a druhou po ceste. Tommy a Annika za ňou hľadeli, kým sa im nestratila z očí. O chvíľu sa vrátila. Teraz šla zasa pospiatky. To preto, aby sa nemusela obrátiť. Keď prišla pred Tommyho a Annikinu bráničku, zastala. Deti sa navzájom bez slova premeriavali. Nakoniec sa Tommy spýtal:

„Prečo ideš chrbtom dopredu?“

„Prečo idem chrbtom dopredu?“ spýtala sa aj Pippi. „Nežijeme azda v slobodnej krajine? Nemôžem ísť, ako sa mi páči? V Egypte takto chodia všetci a nikto na tom nevidí nič nezvyčajné.“

„Ako to môžeš vedieť?“ spýtal sa Tommy. „Vari si bola v Egypte?“

„Či som bola v Egypte? To si píš, že som bola. Bola som úplne všade na svete a videla som oveľa čudnejšie veci ako ľudí, ktorí chodia chrbtom dopredu. Som zvedavá, čo by si povedal, keby som chodila po rukách. Tak totiž chodia v Zadnej Indii, aby si vedel.“

„To si si vymyslela,“ namietol Tommy.

Pippi sa na chvíľku zamyslela.

„Áno, máš pravdu. Vymyslela,“ povedala zarmútene.

„Klamať sa nepatrí,“ vyhlásila Annika, ktorá sa konečne odvážila otvoriť ústa.

„Veru, klamať je naozaj škaredé,“ povedala Pippi ešte smutnejšie. „Ale občas na to zabudnem. A ako vôbec môže niekto chcieť od malého decka, ktorého mama je anjelom a ocko černošským kráľom a ktoré celý život strávilo na mori, aby vždy hovorilo pravdu? V Kongu,“ pehavá tvárička sa jej zrazu celá rozžiarila, „tam nehovorí pravdu vôbec nikto. V Kongu všetci klamú od rána do večera. Začnú o siedmej ráno a vymýšľajú si až do západu slnka. Takže ak sa mi niekedy stane, že zaklamem, tak sa na mňa nehnevajte. Spomeňte si, že som bola dlho v Kongu. Ale zato sa môžeme kamarátiť, nie?“

„Jasné,“ povedal Tommy a zrazu si bol istý, že tento deň nebude nudný.

„Prečo by ste sa vlastne nemohli naraňajkovať u mňa?“ napadlo Pippi.

„Správne,“ povedal Tommy, „prečo nie? Tak teda poďme.“

„Áno,“ súhlasila Annika, „poďme hneď.“

„Ale najprv vám musím predstaviť Pána Nilssona,“ povedala Pippi.

Opička si zložila klobúk a zdvorilo pozdravila.

A tak prešli chatrnou brádkou a po štrkom vysypanom

chodníku lemovanom starými, machom obrastenými stromami, ktoré priam lákali, aby na ne vyliezli, až prišli k vile Vilôčke. Na verande stál kôň a z misy na polievku žral ovos.

„Prepánajána! Prečo máš koňa na verande?“ spýtal sa Tommy. Všetky kone, ktoré poznal, bývali v stajni.

„Hm,“ zamyslela sa Pippi. „V kuchyni by zavádzal a v obývačke by sa necítil dobre.“

Tommy a Annika koňa pohladkali a šli ďalej. V dome bola kuchyňa, obývačka a spálňa. No hosťom sa zdalo, že Pippi v ten týždeň zabudla na sobotné upratovanie. Opatrne sa obzerali, či niekde nesedí černošský kráľ. Ešte nikdy v živote žiadneho nevideli. Nijaký ocko ani mamička tu však neboli. Annika sa nakoniec bojzljivo spýtala:

„Bývaš tu celkom sama?“

„Kdeže,“ odpovedala Pippi. „Býva tu predsa Pán Nilsson a kôň.“

„Chcela som povedať, či tu nebývaš s mamičkou a ockom.“

„Nie, ani trochu nie,“ povedala Pippi veselo.

„Kto ti potom povie, kedy máš ísť večer do postele, a podobné veci?“ čudovala sa Annika.

„Ja sama,“ odvetila Pippi. „Najprv si to poviem celkom láskavo, a keď nepočúvnem, tak to zopakujem ešte raz a prísnejšie. A ak ani to nepomôže, tak to poriadne schytám.“

Tommy ani Annika celkom nechápali, no pomysleli si, že Pippi to má celkom dobre zariadené. Medzitým vošli do kuchyne. Pippi zakričala:

**„Teraz sa tu budú robiť calapinky,
budú sa tu budú pražiť čapalinky,
už o chvíľku zavoňajú palacinky.“**

Nato vybrala tri vajíčka a vyhodila ich do vzduchu. Jedno jej spadlo na hlavu. Rozbilo sa a žltok jej stekal po tvári do očí. No ďalšie dve Pippi šikovne zachytila do kastrólika, kde sa rozplásl.

„Vždy mi hovorili, že vaječný žltok je dobrý na vlasy,“ povedala Pippi a utrela si oči. „Uvidíte, že teraz mi budú rásť jedna radosť. Mimochodom, v Brazílii všetci ľudia chodia

s vajcom vo vlasoch. A nikto tam nie je plešivý. Kedysi tam žil jeden bláznivý dedko, ktorý vajíčka radšej jedol. Preto aj oplešivel. Lebo si ich nedával do vlasov. A keď sa ukázal na ulici, spôsobil taký rozruch, že musela zasiahnuť polícia.“

Kým Pippi rozprávala, šikovne vylovila prstami z kastrólika škrupinky. Nato zvesila zo steny kefu s dlhou rúčkou, aká sa používa pri kúpaní, a začala šľahať palacinkové cesto, až striekalo na všetky strany. To, čo z cesta zostalo, vyliala na panvicu. Keď bola palacinka z jednej strany upečená, Pippi urobila prudký pohyb, palacinka vyletela do výšky, vo vzduchu sa obrátila a dopadla späť na panvicu. Hotovú palacinku Pippi znova vyhodila do vzduchu, takže cez celú kuchyňu letela na tanier pripravený na stole.

„Jedzte,“ zakričala, „jedzte, kým nevychladne!“

Tommy a Annika sa pustili do jedenia a veľmi im chutilo. Po jedle ich Pippi pozvala do obývačky. Bol tam len jeden kus nábytku. Velikánsky sekretár s množstvom maličkých zásuviek.

Pippi ich pootvárala a ukázala Tommymu a Annike poklady, ktoré si tam schovávala. Boli tam čudesné vtáčie vajíčka a zvláštne slimačie ulity a kamienky, krásne škatuľky a strieborné zrkadlá, perlové náhrdelníky a všeličo iné, čo Pippi a jej ocko nakúpili na cestách okolo sveta. Pippi darovala obom novým kamarátom darček na pamiatku. Tommy dostal dýku s trblietavou perleťovou rukoväťou a Annika škatuľku s vrchnáčikom oblepeným ružovými mušličkami. V škatuľke bol prsteň so zeleným kamienkom.

„Teraz by ste mali ísť domov,“ povedala Pippi, „aby ste zajtra mohli zasa prísť. Lebo ak neodídete, nebudete sa môcť vrátiť. To by mi bolo ľúto.“

Tommy aj Annika súhlasili. A tak sa pobrali domov. Obišli koňa, ktorý už medzitým zožral všetok ovos, a zamierili k bráničke vily Vilôčky. Keď šli okolo Pána Nilssona, zamával im klobúčikom na rozlúčku.

